

[Formanden]

ketingsårbogen derhenne. Jeg skal gerne gøre det, når jeg er færdig her på formandsstolen.

Ellemann-Jensen (V):

Jeg er i den ulykkelige situation, at jeg ligesom mange hundrede tusinde andre nuværende eller forhenværende lønmodtagere har stående et fircifret beløb i denne Lønmodtagernes Dyrtidsfond som følge af en række politiske forlig, som mit parti hverken har haft lod eller del i. Derfor har jeg selvfølgelig en helt egoistisk interesse i, at disse penge står bedst muligt, men jeg må sige, at jeg ikke er voldsomt imponeret af de afkast, man hidtil har kunnet præstere fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond. På den baggrund er det besynderligt at se, at man på trods af det, som arbejdsministeren oplyser her, nemlig at man i videst muligt omfang vil hente ekspertise udefra, altså har fundet, at det i fondsoperationerne er tilstrækkeligt at hente ekspertise i et par banker, der i øvrigt absolut ikke markerer sig som særlig fremtrædende, end-sige fremragende, på hele det område, de skal levere ekspertise til. Jeg skal ikke sige noget ondt om de pågældende pengeinstitutter; det er bare ikke de største og mest dynamiske på det område, hvor de nu pludselig skal til at administrere milliardbeløb.

Jeg er ikke imponeret af arbejdsministerens oplysning om, at de gode råd, man kommer med dér, er uden omkostninger for fonden, for det er den slags gode råd ikke, når man går til nogle af de pengeinstitutter, der arbejder i markedet.

Arbejdsministeren gjorde en del ud af at sige her, at man skal forvalte lønmodtagernes penge ud fra de bedste konkurrencemæssige principper, så de giver størst muligt afkast, og da ministeren åbenbart ikke finder det rimeligt at ændre ved lovgivningen – det er noget, vi siden skal tage fat på, når vi behandler spørgsmålet videre i erhvervsudvalget – vil jeg spørge ministeren, om han så dog ikke i det mindste af hensyn til mig eller de mange hundrede tusinde andre, der er blevet tvunget til at have deres penge stående i den fond, vil gøre sig den ulejlighed at finde ud af, om de resultater, der er opnået, kunne være blevet bedre, hvis man var gået til en bredere kreds af pengeinstitutter.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Det er sådan en hel lille storpolitisk debat, jeg forstår man skal have om dette spørgsmål. Jeg skal prøve at svare på de stillede spørgsmål, men jeg vil gerne lige først kommentere de ting, der er blevet sagt som præmisser for forslaget.

For det første er det ikke rigtigt, at det er LO-toppen, der bestemmer i Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Samtlige de store lønmodtagerorganisationer: FTF, Akademikernes Centralorganisation foruden LO-forbundene, er repræsenteret i fondens ledelse, men derudover er der repræsentanter for Nationalbankens direktion, Sparekasseforeningens formand, repræsentanter for finansministeriet, industriministeriet og arbejdsministeriet. Den beslutning, der er truffet, og som er mere end et år gammel, er truffet i enighed med Nationalbanken, Sparekasseforeningens formand osv. Jeg ved ikke, om politikere er bedre end Nationalbanken og alle andre, der har med disse ting at gøre, til at rådgive en fondsbestyrelse, som har et selvstændigt ansvar i henhold til reglerne. Det er ikke rigtigt, at forvaltningen ligger i Arbejdernes Landsbank, som det bliver nævnt. Forvaltningen ligger efter loven ganske klart i bestyrelsen, og det er da også præciseret.

I spørgsmålet om, hvilken ekspertise man skal have udefra, spørger hr. Dyremose mig, hvad de politiske forudsætninger var i sin tid. Jeg har den klare opfattelse, at forudsætningen var, at man ikke skulle opbygge et stort og kompliceret maskineri i Lønmodtagernes Dyrtidsfond, hvad man ville have været nødt til, hvis man skulle være slået ind på den vej, ATP har valgt. I så tilfælde ville man fra hr. Dyremoses partis side nok have talt om økonomisk demokrati og meget mere. Det har man altså undladt at gøre.

Jeg har i øvrigt forstået, at Bankforeningen mener, der er tale om et fuldt konkurrencedygtigt tilbud. Det forekommer mig helt berettiget at sammenligne med andre store pensionsfonde, hvor man også har valgt at henvende sig til et enkelt pengeinstitut fremfor at opbygge et stort, kompliceret maskineri.

Endelig skal jeg sige til hr. Dyremose, hvad jeg allerede har understreget, at denne beslutning er truffet i enighed i bestyrelsen, altså inklusive de folk, jeg nævnte før.

Så kan man spørge, om folketinget er bedre til at drive forretning end en bestyrelse